

ДЖЕФРИ ДИВЪР ИМИТАТОРЪТ

Превод от английски: Виолета Касаветова, 2008

chitanka.info

Детектив Куентин Алтман наклони стола си назад и той издаде обичайния за всяка остаряла държавна мебел протяжен скърцащ звук, след което огледа кокалестия неспокоен мъж, седнал срещу него.

— Продължавай — каза той.

— Вземам си, значи, тази книга от библиотеката... ей така, за разнообразие. Никога досега не съм правил това — да чета книга само за удоволствие. Повярвай ми, детектив Алтман, наистина никога. Нямам много време, нали разбираш?

Алтман не беше запознат с този факт, но можеше да го предположи. Уолъс Гордън беше единственият криминален репортер на „Трибюн“ в Грийнвил и вероятно тракаше на компютъра си по шейсет-седемдесет часа седмично, ако се съди по броя на репортажите, които бълваха всеки ден с неговото име.

— Чета си, значи, и...

— Какво точно си четеш?

— Роман... криминална история с убийство. Ще стигна и до това. Та значи, чета си аз и започвам да се впрягам — продължи репортерът. — Защото някой, представи си, бе подчертавал отделни пасажи. В книга от библиотеката!

Алтман изсумтя разсеяно. Той беше шеф на отдел „Убийства“ в градче с провинциално име, но с ръст на престъпността като за голям град. Петдесетгодишният детектив беше достатъчно зает и нямаше време за репортери с шантави теории. На бюрото му го чакаха двадесет и две папки с текущи дела, а Уолъс му дрънкаше за някакви си надраскани книги.

— От начало не обърнах много внимание, но после се върнах и препрочетох един от подчертаните пасажи. Това ми навя спомени, така че проверих в моргата...

— В моргата? — Алтман смръщи вежди и потърка острата си червеникова коса, в която липсваше и един бял косъм.

— Нашата морга, не вашата — поясни репортерът. — В редакцията на вестника. Всички стари случаи.

— Аха. Схванах. Няма ли най-после да минеш на въпроса?

— Намерих материалите за убийството на Кимбърли Банинг — изстреля името репортерът.

Куентин Алтман повдигна глава. Ето това беше нещо наистина интересно. Двадесет и осем годишната Кимбърли беше удушена преди

осем месеца. Убийството ѝ беше извършено две седмици след подобно престъпление — убита студентка абсолвентка. По всяка вероятност и двете убийства бяха извършени от един човек, но веществените доказателства бяха малко и никой не можа да установи какъвто и да е мотив. Алтман много добре си спомняше случая. Убийствата се разследваха от специалния отдел, малкото заподозрени бяха освободени, а случаите позабравени.

Висок и мършав, с изпъкнали жили и вени под бледата си кожа, репортер Уольс се опитваше, най-често без особен успех, да омекоти заплашителния си вид като се обличаше в кафяви сака от туид, джинси и ризи в пастелни тонове. В този момент той напрегнато гледаше ченгето и Алтман имаше неприятното усещане, че репортерът без видима причина следи внимателно всяка негова мимика и жест.

— Помниш ли как целият град изпадна в параноя след убийството на първото момиче? — попита Уольс. — И как всички си залостваха вратите и не пускаха непознати в домовете си?

Алтман кимна.

— Е, виж това. — Репортерът извади от джоба си латексови ръкавици и си ги сложи.

— За какво са ти тези ръкавици, Уольс? — с нескрита досада в гласа попита детективът.

Мъжът не обърна внимание на въпроса и извади от куфарчето си някаква книга. Алтман надзърна, но успя да прочете само заглавието: „Два смъртни случая в малък град“. Никога не беше предполагал, че на бял свят е излязла книга с подобно шантаво заглавие.

— Била е издадена шест месеца преди първото убийство — репортерът отвори книгата на страница, отбелязана с жълто пощенско картонче и я бутна напред. — Прочети тези параграфи.

Няколко мига детективът продължи да гледа репортера с насмешка, но след това завъртя глава, внимателно си сложи очилата и се наведе напред.

Ловецът знаеше, че след като е убил веднъж, градът ще е нащрек повече от всякога — колективната му душа ще бъде като на тръни, а нервите опънати — като стоманената пружина на капан. Жените ще престанат да се разхождат

сами по улиците, а онези, които го правят, непрекъснато ще се оглеждат, подозирайки опасност. Само глупак би пуснал непознат в дома си, а Ловецът не изпитваше удоволствие да убива глупаци.

И така, във вторник през нощта той изчака да стане достатъчно тъмно и около единайсет часа се промъкна на Мейпъл стрийт. Заля с бензин покрива на една паркирана кола кабрио и запали кехлибарената течност с оствър мириз. Последва страхотна експлозия... Ловецът се скри в храстите и хипнотизиран от торнадото от пламъци и абаносов пушек, завихрен в нощното небе над умиращата кола, зачака. След десетина минути огромни пожарни коли пристигнаха с рев и трясък на улицата, а виещите им сирени измъкнаха хората от домовете им, любопитни да разберат за какво е тази суматоха.

Сред хората на тротоара беше и млада блондинка с миловидно лице — Клара Стединг. Това беше жената, която Ловецът реши, че трябва да има — да притежава напълно. Тя беше олицетворение на Любовта, тя беше Красота, Страст... Освен това беше в пълно неведение относно ролята си като обект на неговото безумно желание. Вечерният хлад накара Клара да потръпне. Изправена на тротоара заедно с шепа бъбриви съседи, които наблюдаваха как пожарникарите гасят лумналия огън и отправяха думи на съчувствие към смаяния собственик на колата, който живееше през няколко къщи, Клара се огледа, но не го видя. Но Ловецът беше там — само на няколко крачки от своята жертва. Накрая на зяпачите им доскуча, или може би лютият дим на изгоряла гума и пластмаса ги отблъсна и те се върнаха в леглата си, закъснялата си вечеря или затъпяващата телевизия. Но тяхната бдителност не отслабна — в момента, в който се прибраха, те внимателно заключиха вратите и прозорците си — за да са сигурни, че Ловецът няма да се развилене в техния дом.

Така постъпи и Клара Стединг. Но нейното усърдие по отношение на веригите и резетата имаше малко по-

различен ефект, защото тя заключи Ловеца в собствения си апартамент.

— Господи — промърмори Алтман, — точно това се е случило с Кимбърли Банинг. И точно така извършителят е влязъл... след като е запалил една кола.

— Кабрио — добави Уольс. — Затова се върнах в библиотеката и намерих други подчертани пасажи. Един от тях е за това как убиецът дебне жертвата си като се прави, че работи за градската управа и подрязва храсти в парка срещу нейния апартамент. Така е била издебната първата жертва на Грийнвилския удушвач — красивата абсолвентка.

Уольс посочи още няколко пасажа, отбелязани със звездичка. Имаше и бележки в полето. В едната се казваше: „Да се провери това. Важно!“. В другата беше надраскано: „Използва отвличане на вниманието“, „Как се отървава от тялото?“, „Да се има предвид“.

— Значи убиецът е имитатор — каза Алтман. — Проучвал е романа и го е използвал при подготовката на престъплението.

Това означаваше, че в самата книга може да съществува улика, която да ги насочи към извършителя: отпечатъци, мастило, почерк. Затова репортерът си беше сложил ръкавици.

Алтман се загледа в мелодраматичната обложка на книгата — рисунка на мъжки силует, който наднича през прозореца на къща. На свой ред детективът сложи латексови ръкавици и внимателно прибра книгата в специален плик за улики. Кимна към репортера и каза прочувствено:

— Благодаря ти, Уольс. Повече от осем месеца не сме имали насоки за работа по този случай.

Алтман отиде в съседната стая, която беше офис на неговия помощник — млад, късо подстриган детектив на име Джош Рандал — и го инструктира да занесе книгата в окръжната лаборатория за анализ. Когато се върна в кабинета си, Уольс все още беше там, седнал на твърдия стол срещу бюрото на Алтман.

Алтман не се учуди, че репортерът още топли стола му.

— Е, каква отплата очакваш за доброто си дело? — попита той.

— Ексклузивен репортаж, разбира се — надигна се Уольс.

— Какво друго?

По принцип Алтман нямаше нищо против. Неразрешените случаи се отразяваха зле на имиджа на отдела и ако някое ченге успееше да разреши някое от тях, това със сигурност щеше да се отрази добре на кариерата му. Да не говорим за това, че в момента един убиец се разхождаше на свобода. Това да, но на Алтман дори мисълта за някаква съвсем дребна съвместна работа с Уолъс го изнервяше. Този тип правеше впечатление на човек, неспособен да се владее, и то по доста стряскащ начин.

— Дадено. Ще имаш интервюто си — каза Алтман. — Ще те държа в течение.

Той се изправи в очакване Уолъс да си тръгне.

— Не мърдам от тук, приятел — изграчи репортерът насреща му.

— Това е официално разследване...

— И нямаше да го има, ако не бях аз — повиши глас Уолъс. — Искам да напиша този репортаж от кухнята. Да разкажа на читателите си как изглежда едно разследване на убийство от вашата гледна точка.

Куентин Алтман се опита да поспори, но накрая се съгласи, защото този проклет кучи син имаше право.

— Добре, но не ми се пречкай. А си го направил, а съм те изритал — изпъшка той.

— И през ум не ми минава. — Уолъс придале мистериозно изражение на дългнестото си лице. — Може дори да съм ви от полза.

По дяволите, дори и да беше шега, той го изрече сериозно, помисли си детективът.

— И така, какво правим сега?

— Ти ще се поразходиш, а аз ще прегледам полицейските доклади — предложи Алтман.

— Но...

— Спокойно, Уолъс. Разследването отнема доста време. Отпусни се, свали си сакото и изпий една чаша от нашето чудесно кафе.

Уолъс хвърли презрителен поглед към килера, който служеше за кафене в полицейския участък, облечи очи и смени заплашителния си тон отпреди малко със смях.

— Виж ти, виж ти! Много, много интересно. Не знаех, че все още правят нес.

Куентин Алтман не беше водил лично разследването по случая на Грийнвилския удушвач. Да, беше взел участие и той, и целият отдел. Но полицаят, който отговаряше за случая, бе Боб Флечър — сержант на служба в полицията откакто се помнеше. Алтман харесваше Флечър. Не само защото не се ожени повторно, след като жена му го напусна преди няколко години, не и заради това, че нямаше деца и след развода се отдаде изцяло на работата си, а преди всичко заради факта че след като не успя да разреши случая с Удушвача, Флечър отказа по-висок пост в отдел „Убийства“ и се прехвърли в „Обири“. Е, сега Алтман беше доволен — появи се шанс да спипат убиеца и той веднага прескочи до отдел „Обири“, за да попита Флечър дали знае нещо по въпроса. Сержантът беше на акция, така че Алтман оставил съобщение и се шмугна в претъпканата и потискаща гореща стая на архива. Лесно намери протоколите по случая на Удушвача — отстрани на папките бяха залепени червени ленти — грубо напомняне, че макар и неразрешен, този случай е все още отворен.

След като се върна в офиса, той се изтегна в стола си, отпивайки от отвратителното нескафе. Докато четеше документите, се опита да игнорира неспирното скрибуцдане на писалката на Уольс по стенографския му тефтер — дразнещият звук изпълваше цялата стая. Събитията около убийството бяха добре документирани. Извършителят беше проникнал в апартаментите на двете жени и ги беше удушил. Не е имало изнасилване, сексуална гавра или обезобразяване след смъртта. Нито една от жените не е била преследвана или заплашвана от бивши гаджета и въпреки че Кимбърли неотдавна бе купувала кондоми, никой от приятелите ѝ не знаеше да е излизала на срещи. Що се отнася до другата жертва, Беки Уинтроп, семейството ѝ твърдеше, че повече от година не е излизала с мъже.

Сержант Флечър беше провел разследването като по учебник, но повечето убийства от този род — без свидетели, мотив или веществени доказателства от местопрестъплението — обикновено не можеха да бъдат разрешени без помощта на информатор — обикновено приятел или познат на извършителя. Въпреки широкото отразяване на случая в пресата иapelите на кмета и Флечър по телевизията, никой не се беше явил с нужната информация.

Един час по-късно, точно когато затваряше безполезната папка, телефонът иззвъня. В отдела за документи бяха направили уголемени

снимки на почерка и бяха готови да ги сравнят с други образци. Но такива нямаше.

От техническата служба също бяха проверили за наличие на пръстови отпечатани — дали убиецът не е написал нещо, например на пощенския талон на горния край на някоя от страниците, но без резултат.

След химически анализ беше установено наличие на около двеста латентни отпечатъка на трите страници с подчертани пасажи и други осемдесет на обложката. За съжаление много от тях бяха стари и частични. Лаборантите бяха изолирали няколко достатъчно ясни за идентификация и ги бяха пуснали за сравнение в автоматизираната система на ФБР в Западна Вирджиния — всички резултати бяха отрицателни.

Корицата на книгата, обвита в благодатен за снемане на отпечатъци целофан, беше осияна с близо четиристотин такива, но те също бяха размазани или частични. За тях също не се получи положителна идентификация.

Неудовлетворен, детектив Алтман благодари на лаборантите и затвори телефона.

— Какво беше всичко това? — попита Уольс, поглеждайки с любопитство към купищата листа пред Алтман, на които имаше както бележки за току-що проведените разговори, така и безсмислени драскулки.

Полицаят затрополи нервно с пръсти по бюрото си.

— Значи няма улики — обобщи Уольс и записа нещо в тефтера си, като остави ядосаният детектив да се чуди защо е нужно да се записва този факт.

Докато Алтман наблюдаваше журналиста, му хрумна една идея и той се надигна.

— Да вървим.

— Къде?

— На твоето местопрестъпление.

— На моето ли? — попита Уольс, бързайки след детектива, който вече излизаше през вратата.

Библиотеката, която беше близо до апартамента на Гордън Уольс и откъдето той беше взел романа „Два смъртни случая в един малък град“, се намираше в квартала „Трите бора“ на Грийнвил, наречен така, защото според легендата три дървета в тукашния парк оцелели като по чудо през пожара от 1829, който унищожил целия град. Районът беше приятен, населен главно с бизнесмени и преподаватели. Колежът беше съвсем наблизо (същият, където бе учила първата жертва на Удушвача).

В библиотеката първи влезе Уольс, намери директорката и я представи на детектива. Госпожа Макгивър беше стройна жена, облечена в стилен сив костюм и приличаше повече на висш администратор във високотехнологична компания, отколкото на библиотекарка.

Детективът обясни подозренията си за това, че книгата може да е ползвана от имитатор като модел за убийствата и жената остана шокирана от мисълта, че Удушвачът може да е бил един от посетителите. Може би дори някой, когото тя познава.

— Бих искал да получа списък на всички, които са взимали тази книга. — Алтман беше предвидил възможността убиецът да не е изнасял книгата от библиотеката, а да я е преглеждал тук, в самата сграда. Но това би означавало да подчертава пасажите в присъствието на други хора и съществуващ риск с действията си да привлече вниманието на библиотекарката или на другите читатели. Единственият безопасен начин за Удушвача, реши Алтман, за да си „подготви домашното“, бе да работи вкъщи.

— Ще видя какво мога да намеря — каза тя.

Алтман предположи, че ще са необходими дни, за да се събере необходимата му информация, но госпожа Макгивър се върна след минути. Детективът почувства как стомахът му се свива на топка от вълнение при вида на картоните в ръката на библиотекарката и изпита тръпката на ловеца, попаднал на следа.

Но докато прехвърляше картоните, той събрчи вежди. Всичките трийсетина души, отметнати в архива, бяха вземали книгата съвсем нас скоро — през последните шест месеца. А на него му бяха нужни имената на хората, потърсили книгата преди убийствата, преди осем месеца.

— О, съжалявам — госпожа Макгивър придърпа сивото си сако, — но ние нямаме архиви от толкова дълго време. Преди около шест месеца компютърът ни беше унищожен.

— Унищожен?

Тя кимна угрожено.

— Някой беше залял хард диска с киселина или нещо подобно и така унищожи както компютъра, така и целия ни архив. Някакъв полицай от управлението пое случая, но не си спомням точно кой.

— Не съм чул за това — призна Уольс.

— Така и не откриха кой го е направил. Беше обезпокояващо, но причини по-скоро неудобство, отколкото нещо друго. Представяте ли си, ако беше решил да унищожи самите книги?

Алтман улови погледа на Уольс.

— Задънена улица — промърмори ядосано полицаят. — А можем ли да видим имената на всички, които са имали читателски картони по това време? Или и те ли са били в компютъра?

Тя кимна.

— До преди шест месеца. И тях ги загубихме. Съжалявам.

Алтман се усмихна любезно, благодари и се запъти към вратата, но на самия праг спря толкова рязко, че Уольс едва не се блъсна в гърба му.

— Какво? — попита репортерът.

Алтман не му обърна внимание и бързо се върна в централното помещение, като се провикна:

— Госпожо Макгивър! Един момент. Бих искал да потърсите още нещо.

А това предизвика гневните погледи и шъткане от страна на читателите.

Авторът на „Два смъртни случая в един малък град“ Андрю М. Картър живееше в Хамптън Стейшън, близо до Олбъни, на два часа път от Грийнвил. Екземплярът на „Кой кой е в криминалните романи“ на госпожа Макгивър не даваше адреси или телефони, но Алтман позвъни в служба „Информация“ и получи нужните данни.

Идеята, която осени Алтман, докато си тръгваше от библиотеката беше, че Картър може да е получил читателско писмо от Удувшача.

Може би му е писал, за да изрази възхищението си или да помоли за повече информация, или да пита как авторът е направил проучванията си. Ако съществуваше такова писмо, окръжният експерт по почерци лесно би свързал бележките в полето на книгата с читателя, който — с повече късмет — може да се е подписан със собственото си име и дори да е добавил адреса си.

Мислено стискайки палци, Алтман набра телефонния номер. Чу се женски глас:

— Ало?

— Обажда се детектив Алтман от полицейския участък в Грийнвил — представи се той. — Бих искал да говоря с Андрю Картър.

— Аз съм съпругата му. Той в момента не може да се обади — каза жената.

Безизразният ѝ глас подсказваше, че това е обичайния ѝ „шут“ към всички подобни обаждания.

— Кога ще мога да го чуя?

— Отнася се до убийството, нали?

— Точно така, госпожо.

Последва леко колебание.

— Там е работата, че... — тя снижи глас и Алтман предположи, че „липсващият“ съпруг е в съседна стая — от известно време той не се чувства добре.

— Съжалявам — каза Алтман. — Нещо сериозно ли?

— Разбира се, че е сериозно — отвърна тя ядосано. — Когато тръгнаха приказките... нали разбирате, че книгата на Анди е подтикнала някого да убие тези момичета... това много го потисна. Отдръпна се от всички. Спря да пише. — Тя се поколеба. — Спря да прави каквото и да било. Просто се предаде.

— Трябва да е било тежко, госпожо Картър — каза Алтман съчувственно, като си мислеше, че репортерът Уольс не е бил първият, на когото е хрумнало, че книгата може да е дала някому идея за подражание.

— И представа си нямате. Казах му, че начинът на убийство на тези жени, точно както той го описва в книгата си е чисто съвпадение. Странно съвпадение. Но тези журналисти, а и всички други —

приятели, съседи... Те всички не спираха да повтарят, че Анди е виновен.

Алтман предположи, че на съпругата на Картър няма да ѝ хареса факта, че има доказателство, че книгата на мъжа ѝ вероятно е послужила за модел на убийствата.

Тя продължи:

— Напоследък беше започнал да се оправя. Но всичко, свързано с тези случаи, може да влоши състоянието му.

— Разбирам това, госпожо, но и вие трябва да ми влезете в положението. Открива ни се шанс да хванем убиеца и вашият съпруг би могъл много да ни помогне.

От другата страна на линията гласът се отдалечи и Алтман трудно долови отделните звуци. Тя говореше с някого. Изненада се, когато тя каза:

— Съпругът ми току-що се прибра. Говорете.

— Ало — чу се тих, притеснен глас. — На телефона е Анди Картър.

Алтман се представи.

— Вие ли сте полицая, с когото разговарях неотдавна?

— Аз ли? Не. Вероятно е бил детективът, разследващ случая.

Сержант Флечър.

— Точно така. Това беше името.

Значи Флечър беше разговарял с автора. Това май не беше споменато в протоколите. Може да го е пропуснал.

Алтман повтори на Картър онова, което вече беше казал и на жена му и мъжът веднага реагира.

— Не, не мога да ви помогна. И, честно казано, не искам... Това беше най-лошият период в живота ми.

— Разбирам това, сър. Но убиецът е все още на свобода. И...

— Но аз нищичко не знам. Какво бих могъл да ви кажа, което...

— Вероятно разполагаме с образец на почерка на убиеца — намерихме бележки в екземпляр на книгата ви, които смятаме, че са писани от него. Бихме искали да ги сравним с писма от ваши почитатели.

След дълга пауза Картър прошепна:

— Значи... наистина е използвал моята книга за модел.

Алтман отговори с любезен глас:

— Вероятно е, господин Картър. Подчертаните пасажи и методът на двете убийства... Опасявам се, че са идентични.

Последва тишина.

— Господине, добре ли сте?

Картър тихо се прокашля.

— Съжалявам. Не мога да ви помогна. Аз просто... Ще бъде твърде тежко за мен.

Куентин Алтман често казваше на младите новопостъпили полицаи, че най-важното качество за един детектив е упорството.

— Вие сте единственият — каза той с равен глас, — който може да ни помогне да свържем книгата с убиеца. Той е унищожил библиотечния компютър, затова не разполагаме с имената на хората, вземали за прочит вашата книга. Няма и съответствие на пръстовите отпечатъци... Много държа да хвана този мъж. Предполагам, че и вие го желаете, господин Картър. Не е ли така?

Не получи отговор. След малко колебливият глас се обади:

— Знаете ли, че непознати хора ми изпращаха изрезки от вестниците с материали за убийствата? Напълно непознати. Стотици. Хвърлят вината върху мен. Наричат книгата ми „ръководство за убийство“. Толкова бях разстроен, че се наложи да постъпя в болница за един месец... Аз съм отговорен за тези убийства! Не разбирате ли това?

Алтман погледна към Уольс и поклати глава.

Репортерът посочи към телефона и Алтман си помисли: „Защо не?“.

— Господин Картър, тук има един човек, с когото ми се ще да ви свържа. Бих искал да го изслушате.

— Кой?

Ченгето подаде слушалката, облегна се назад и се заслуша в разговора.

— Здравейте, господин Картър. — Кокалестото тяло на репортера беше приведено над телефона и той стискаше слушалката с учудващо дългите си силни пръсти. — Не ме познавате. Казвам се Уольс Гордън и съм ваш почитател — книгата ви много ми хареса. Репортер съм на „Трибюн“ в Грийнвил... Да, разбрах. Зная как се чувствате — колегите ми си позволяват да прекрачат много граници. Но аз не действам така. Разбирам, че не искате да се замесвате.

Сигурен съм, че ви е било много тежко, но нека ви кажа само това: аз не съм талантлив автор като вас — аз съм обикновен репортер — но все пак съм писател и ако има нещо, в което вярвам в този живот, то е в свободата да пишем за това, което ни вълнува. Сега... Не, моля ви, господин Картър, нека довърша. Чух, че сте спрял да пишете след убийствата... Трябва да знаете, че вие и вашият талант сте не по-малко жертва на тези престъпления от двете убити жени. Вие сте упражнили правото си, дадено ви от Бога, да изразявате мислите си. Но се случва ужасно престъпление. Така гледам аз на постъпката на този луд: това е пръстът на съдбата. Нищо не може да направите за тези жени. Но може да помогнете на себе си и на семейството си да продължите напред... И още нещо, върху което си струва да помислите. Във вашите ръце е възможността да направите така, че никой повече да не пострада от този мъж.

Алтман повдигна вежди, впечатлен от убедителните реплики на репортера.

Уолъс задържа слушалката до ухото си, слуша известно време, после кимна и погледна към Алтман.

— Иска да говори с теб.

Алтман пое слушалката.

— Слушам.

— Какво точно искате да направя? — чу се колебливият глас по телефона.

— Само да ми дадете да прегледам писмата от почитатели, които сте получили във връзка с тази книга.

Последва горчив смях.

— Имате предвид писмата, пълни с омраза. Повечето бяха такива.

— Всичко, което имате. Интересуват ни най-вече писма, писани на ръка. За да сравним почерците. Но ако сте получавали електронна поща, бихме искали да видим и нея.

Дали щеше да се отдръпне?

Но само след миг детективът чу мъжът да казва:

— Ще ми отнеме ден-два. Бях спрял... така да се каже... кабинетът ми напоследък не е много подреден.

Алтман обясни на Картър как да стигне до полицейското управление и му напомни да използва ръкавици, когато подрежда

писмата, като ги хваща само в края, за да не унищожи отпечатъците.

— Добре — рязко отвърна Картър и Алтман се зачуди дали писателят наистина щеше да дойде. Понечи да му каже колко оценява помощта му, но осъзна, че мъжът е затворил телефона и той всъщност се вслушва в мъртвото пространство.

Все пак Анди Картър пристигна в Грийнвил.

Оказа се, че не прилича нито на зловещ творец, нито на лъскава знаменитост. По-скоро беше като повечето бели мъже на средна възраст — набит, с прошарена, идеално подстригана коса и малко коремче. Благодарение на жена му, шкембето на Алтман беше далеч по-голямо. Писателят не носеше спортно сако с кожени кръпки на лактите или нещо друго, което обикновено Алтман свързваше с творците. Беше облечен с шушляково яке, поло и джинси.

Бяха изминали два дена откакто детективът беше говорил с Картър. Сега мъжът стоеше притеснен в кабинета на полицията, държеше кафето, което му подаде младият детектив Джош Рандал и кимаше за поздрав на Уолъс Гордън и полицайите. Картър свали якето си и го хвърли върху един от свободните столове. Единственият момент на неловко напрежение в тази среща за Картър беше, когато забеляза папката върху бюрото на Алтман. Явно надписа „Банинг, Кимбърли. Убийство №13-04“ му донесе лоши спомени — по лицето му премина кратка сянка на ужас. Куентин Алтман забеляза реакцията му и мислено се поздрави за съобразителността си да пъхне снимките на телата на жертвите от местопрестъпленията най-отдолу.

Алтман посочи големия бял плик в ръката на писателя.

— Намерили сте писмата, които смятате, че могат да ни помогнат? — каза той.

— Да помогнат? — Картър разтърка зачервените си очи. — Не знам. Вие сам ще прецените.

Той подаде плика на детектива. Алтман го отвори, сложи си ръкавици и извади около двеста листа.

Детективът покани колегите си в конферентната зала на отдела и разстла писмата върху масата. Рандал също се присъедини към тях.

Някои от писмата бяха печатани или принтирани на компютър — бяха подписани, но това представляваше много малък образец за

сравнение на почерка. На някои от писмата буквите бяха печатни, на други в курсив. Писано беше на различна по вид и размер хартия, с различни цветове мастило, моливи, дори пастели.

Всички с ръкавици, полицайте около час оглеждаха внимателно писмата и Алтман започна да разбира ужаса на писателя — голяма част от тях бяха злостни. Раздели ги на няколко купчинки. Първо писмата по електронната поща, нито едно от които не приличаше на послание от потенциален убиец. На втората купчинка отдели писмата, писани на ръка, с типичните невинни читателски мнения. В нито едно от тях не се искаше допълнителна информация за това как се е подготвял авторът и нито едно не звучеше инкриминиращо, въпреки че някои бяха гневни, а други обезпокоително лични („Ако имате път към нашия град се отбийте да ни видите. С жената ще ви доставим удоволствие с нашия специален масаж на цялото тяло. Правим го на верандата зад караваната ни.“)

— Гадост — реагира младият полицай Рандал.

— Последната купчинка — обясни Алтман — включва писма, които са разумни, спокойни и предпазливи... Точно като Удушвача. Вижте, той е организиран престъпник. Няма да се издаде с дрънкане. Ако има въпроси, ще ги зададе вежливо и внимателно — ще пита за подробности, но не твърде настоятелно; това би събудило подозрения.

Алтман събра десетината останали писма, постави ги в плик за улики и ги подаде на младия детектив.

— За окръжната лаборатория — нареди той.

Някой надникна през вратата — беше детектив Боб Флечър. Сержантът се представи на Картър.

— Не сме се срещали, но разговарях с вас по телефона във връзка със случая — каза полицаят.

— Спомням си. — Двамата мъже си стиснаха ръцете.

Флечър кимна към Алтман с тъжна усмивка на лицето.

— Той е по-добро ченге от мен. И през ум не ми беше минало, че убиецът може да реши да ви пише.

Оказа се, че сержантът се е свързал с Картър не по повод писма от фенове, а за да попита дали авторът е изградил сюжета си върху стари, действителни криминални случаи и дали е смятал, че е възможно да има връзка между тях и убийствата. Идеята не беше

лоша, но Картър му беше обяснил, че целият роман е плод на неговото въображение.

Сержантът огледа купчините писма.

— Извадихте ли късмет?

— Ще изчакаме резултатите от лабораторията — каза Алтман и кимна към писателя. — Истината е, че без помощта на господин Картър щяхме да сме в задънена улица.

Флечър огледа замислено Картър и каза:

— Ще ви призная, че така и не се наканих да прочета книгата ви, но винаги съм искал да се запозная с вас. Вие сте известен писател.

Картър се засмя смутено.

— Не чак толкова известен, ако съдим по продадените екземпляри.

— Знам само, че приятелката ми прочете книгата ви и каза, че това е най-интересният трилър, който е чела от години.

— Оценявам това — каза Картър. — Тя в града ли е? Бих могъл да й дам автограф.

— О-о... — Флечър се поколеба. — От няколко месеца не излизаме... А и тя вече не е в града. Все пак ви благодаря за предложението.

Докато чакаха резултатите от лабораторията, Уольс предложи да прескочат до близкото кафене „Старбъкс“, където репортерът се опита да измъкне от Картър информация за това как човек може да проникне в една художествена творба. Алтман, с чаша в ръка, беше примижал и се наслаждаваше на топлите слънчеви лъчи върху лицето си.

След петнадесет минути почивката им беше прекъсната. Телефонът на Алтман иззвъня.

— Детектив — чу се ентузиазираният глас на младия помощник Джош Рандал, — има съвпадение. Почекът на едно от писмата от фенове до Картър съвпада с бележките в полето на книгата. И мастилото е същото.

— О — надигна се Алтман, — сега ми кажи, че на писмото има адрес и име.

— Естествено. Казва се Хауърд Дезмънд и живее в Уоруик — малко градче на двайсетина минути от местата на двете нападения на Удушвача от Грийнвил.

Алтман нареди на асистента си да събере колкото се може повече информация за Дезмънд, след което се обърна към седящите около масата мъже и обяви с усмивка:

— Пипнахме го. Намерихме нашия имитатор.

Неженен, на четиридесет и две години, ветеринарен лаборант, Хауърд Дезмънд бе напуснал неочеквано и бързо града преди шест месеца. Неочеквано, защото се обадил на хазяина си и му съобщил, че се мести. Бързо, защото се изнесъл за една нощ, като зарязал всичко в апартамента. Взел със себе си само най-ценните неща. Естествено, не оставил и адрес за препращане на кореспонденцията.

Алтман се надяваше да прегледа личните му вещи, но хазяинът обясни, че е продал всичко, за да компенсира неплатения наем. Ако то не успял да продаде, изхвърлил. Алтман започна да нервничи — сега, когато знаеха и името на убиеца и му се струваше, че са само на крачка от него, той отново, както през последните месеци, изчезна. Оставаше му отново да влезе в обичайния коловоз и той се обади в отдел „Държавен архив“ — трябваше да имат някаква информация за него.

Разговаря и с ветеринарния лекар, в чиято клиника бе работил Дезмънд, но получи същата информация, като от хазяина. През април Дезмънд се обадил и напуснал работа, без да изчака обичайния срок за предупреждение. Обяснил, че се мести в Орегон, за да се грижи за възрастната си баба. Така и не се обадил повече. Дори не оставил новия си адрес, на който да изпратят последния чек за заплатата му.

Колегата на Дезмънд го описа като мил, тих и привързан към животните лекар. Но недружелюбен към хората.

Разговорът с властите в Орегон не донесе нищо ново: в техните досиета нямаше информация за Хауърд Дезмънд — нито за имоти на негово име, нито за данъчни задължения. Малко по-упорито ровене установи, че най-близките роднини на Дезмънд — родители, дядовци и баби — бяха отдавна починали. Очевидно изтъкнатата от него причина за преместването му в Орегон беше пълна измислица. Малкото родственици, които детективът все пак успя да открие, потвърдиха, че е изчезнал и нямат представа къде може да бъде. Те повториха описанието на шефа му — интелигентен, но затворен човек, който — и това беше много важно — обичаше да чете и често

буквално потъваше в романите; нещо съвсем естествено за убиец, който получава вдъхновение за престъпленията си от книгите.

— Какво точно пише в писмото му до Анди? — попита Уольс.

След одобрително кимване от страна на Алтман, Рандал подаде листа на репортера, който на висок глас резюмира:

— Пита как Картър е направил проучванията за книгата си... Какви източници е използвал... Как е разбрал кой е най-ефикасният начин да бъде убит човек... Проявява също така любопитство по отношение на душевния мир на убиеца. Защо за някои хора е лесно да убият, докато други дори не биха могли да наранят някого?

Алтман поклати глава.

— Това не ни дава никаква представа къде може да бъде сега — каза той. — Ще включим името му в списъците за издирвани лица, но, по дяволите, може да е навсякъде — Южна Америка, Европа, Сингапур...

Отделът на Боб Флечър беше разследвал вандализма в библиотеката в Грийнвил, за който вече знаеха, че е дело на Дезмънд и Алтман изпрати Рандал да разпита сержанта дали не е намерил някои улики, които биха помогнали. Останалите полицаи продължиха да седят мълчаливо на столовете си, забили очи в писмото на Дезмънд, сякаш беше труп по време на бдение. В стаята цареше пълна тишина.

Телефонът на Алтман иззвъня. Беше чиновникът от общината, който съобщи, че Дезмънд притежава малка вила на около шейсет мили от Грийнвил на брега на езерото Маскиджън.

— Мислиш ли, че се крие там? — попита Уольс.

— Мисля да отидем и да проверим. Дори ако се е измъкнал от щата, може да е оставил следи, които да ни подскажат накъде се е запътил — касови бележки от авиолинии, съобщения на телефонния секретар, такива неща.

Уольс грабна сакото и репортерския си бележник.

— Да вървим.

— Не, не, не — каза твърдо Куентин Алтман. — Ти ще си получиш ексклузивния репортаж, но няма да се изпречваш на пътя на куршумите.

— Много мило, че мислиш толкова много за собствената ми безопасност — каза вкиснато Уольс.

— Ако Дезмънд реши да те използва за мишена, не желая вестникът ти да ме съди.

Репортерът се намръщи, но замълча — не му оставаше нищо друго, освен да чака тук, в управлението.

Разговорът им бе прекъснат от Джош Рандал — сержант Боб Флечър не разполагал с полезна информация за вандализма в библиотеката.

— Няма значение — каза Алтман. — Имаме нещо по-добро. Обличай се, Джош.

— Къде отиваме?

— В този приятен есенен ден не е лошо да направим една разходка сред природата.

Езерото Маскиджън е голяма, но плитка водна площ, опасана с върби, висока трева и грозновати борове. Алтман не познаваше добре мястото. През годините беше водил семейството си тук няколко пъти на пикник. Веднъж дори бяха идвали с Боб Флечър на риба, но спомените му бяха доста мъгливи: сиво дъждовно време и почти празна рибарска кошница в края на деня.

Докато двамата с Рандал караха на север през все по-пустеещия пейзаж, той инструктира младия мъж:

— Деветдесет и девет на сто съм сигурен, че Дезмънд не е тук. Първото, което ще направим, е да огледаме къщата — всяка стая и всеки шкаф. След това те искам на пост отпред, за да наблюдаваш, докато аз търся улики. Ясно?

— Разбира се, шефе.

Отминаха обраслата пътека в двора на Дезмънд и спряха встрани от пътя сред купчина гъсти храсти.

Двамата мъже се придвижиха предпазливо по буренясалата пътека към „вилата“ — много надуто наименование за малката неу碌една къщичка сред море от избуяла близо метър трева и храсти. Имаше утъпкана просека — явно някой беше идвал наскоро. Алтман не беше забравил тийнейджърските си години и знаеше, че нищо не привлича вниманието на подрастващите повече от една запустяла къща.

Извадиха оръжието си и Алтман удари с юмрук по вратата:

— Полиция! — извика той. — Отворете!

Последва тишина.

Алтман се поколеба, стисна пистолета и отвори вратата с ритник.

Стайте бяха пълни с евтини, покрити с прах мебели и бръмчащи замаяни есенни мухи. Изглеждаше изоставено. Не откриха следи от Дезмънд. Излязоха навън и хвърлиха поглед през прозореца на гаража. Беше празен. Алтман нареди на Рандал да се скрие в храстите пред къщата и да го предупреди, ако се появи някой. После се върна в къщата и започна да я претърсва, като се чудеше колко ли горещ може да стане този „изстинат“ случай.

На двеста метра от пътеката, която водеше към къщата на Хауърд Дезмънд, спря очукана десетгодишна тойота. Шофьорът се подвоуми и насочи колата към малката горичка, далеч от погледите на пътуващите по шосето.

От колата слезе мъж и след като се увери, че автомобилът е добре прикрит, се огледа, за да се ориентира. Отляво се разстилаше езерото и мъжът реши, че вилата трябва да е някъде пред него и малко вдясно. Прецени също, че през гъстата растителност ще му са нужни около петнадесет минути, за да се добере до нея. Това щеше сериозно да ограничи времето му. Трябваше да се движи възможно най-бързо, като в същото време да не вдига шум.

Мъжът тръгна напред, но изведнъж спря и опира джобовете си. Толкова бързаше да стигне до къщата, че не си спомняше дали бе взел от жабката каквото му трябваше. Но да, беше у него.

Превит на две и проправяйки си внимателно път, така че да не настъпва сухите клонки, Гордън Уольс продължи към вилата — надяваше се детектив Алтман да е погълнат от полицейската си работа и да не забележи потайното му приближаване.

Претърсането на къщата не разкри нищо, което да даде основание на Алтман да предполага, че Дезмънд е бил тук през последния месец. Да, детективът намери няколко сметки и изплатени чекове, но адресът, изписан на тях, беше на апартамента на Дезмънд в Уоруик.

Реши да провери и гаража. Възможно бе да попадне на нещо, което убиецът бе изхвърлил от колата и което можеше да се окаже от полза — например листче с упътвания, карта или касова бележка...

Всъщност Алтман откри нещо много по-интересно. Той откри самия Хауард Дезмънд.

По-скоро неговия труп.

В момента, в който Алтман отвори старомодната двойна врата на гаража, долови миризмата на разлагаша се плът. Знаеше откъде може да идва — в дъното на помещението забеляза голям сандък за въглища. Стисна зъби и повдигна капака.

Вътре откри останките — главно скелета, на мъж, висок около метър и осемдесет, напълно облечен, по гръб. Беше мъртъв от около шест месеца — точно времето на изчезването на Дезмънд, спомни си Алтман. Детективът леко повдигна тялото — в задния му джоб намери портфейла на мъжа и, разбира се, шофьорската книжка. Бяха на Дезмънд. ДНК или зъболекарският картон щяха само да потвърдят предположенията му.

Причината за смъртта най-вероятно беше травма на главата, причинена от тъп предмет. Оръжието на убийството не беше в сандъка, но след внимателен оглед на гаража Алтман намери тежък чук, увит в парцал и скрит на дъното на варел, пълен с боклуци. Върху чука бяха полепнали няколко косъма, които приличаха на тези на Дезмънд. Алтман внимателно оставил чука на един от плотовете и огледа гаража.

Някой беше убил Удушвача. Но кой? И защо. Може би това беше отмъщение?

Алтман притвори очи и направи едно от нещата, които вършеше най-добре — даде полет на мисълта си. Твърде много детективи се вторачваха в една мисъл и не можеха да се преборят с първоначалните си заключения. Алтман винаги се пазеше от тази тенденция и затова се запита: „Ами ако Дезмънд не е Удушвача?“.

Знаеха със сигурност, че той е подчертавал пасажите в библиотечния екземпляр на „Два смъртни случая в един малък град“. Но беше възможно да го е направил след убийствата.

Писмото, изпратено от Дезмънд до Картър, нямаше дата. Може би — също като репортера Гордън Уолъс — той е прочел книгата след убийствата и е бил поразен от приликата. И е започнал сам да разследва престъплението.

Удушвачът е усетил това и го е убил.
Но кой тогава беше убиецът?
Точно както беше направил Гордън Уолъс...

Алтман усети нов пребляськ: отделни фрагменти от факти се подредиха — всички те имаха връзка с репортера. Да, Алтман само трябваше да ги обмисли. Например, Уолъс беше физически импозантен, темпераментен, груб. На моменти дори заплашителен и страховит. Беше обсебен от престъпността, познаваше полицейските и медицински процедури дори по-добре от някои полицаи. Което, от своя страна, означаваше, че знае как да предугади ходовете на разследването. (Само преди няколко дни успя да се вмъкне в центъра на подновеното разследване, помисли си Алтман). Уолъс притежаваше полицейски скенер „Моторола“ и би могъл да подслушва обаждания, свързани с жертвите. Апартаментът му се намираше на няколко преки от колежа, където беше убита първата жена.

Детективът обмисли следната възможност. Да предположим, че Дезмънд е прочел пасажите, обзело го е съмнение и ги е подчертал, след което е провел няколко телефонни разговори, за да разбере повече за случая. Може да се е обадил и на Уолъс, който като криминален репортер на „Трибюн“ би бил логичният източник на повече информация. Дезмънд се е срещнал с репортера, който го е убил и е скрил тялото му тук.

Невъзможно... Защо тогава Гордън донесе книгата в полицейското управление?

Може би за да хвърли подозрението върху друг?

Алтман се върна отново към импровизираната крипта, за да я проучи още по- внимателно и да се опита да открие някои отговори.

Първото нещо, което Гордън Уолъс забеляза, бе Алтман. Беше в гаража. Репортерът се беше промъкнал на около десетина метра и се криеше зад един храст. Детективът не мислеше кой може да е навън, разчитайки, че Джош Рандал ще го предупреди, ако се появи неканен гост. Но в този момент младият детектив се намираше в началото на алеята — на цели шейсет метра и с гръб към гаража.

Дишайки тежко в есенната горещина, репортерът тръгна приведен през тревата. Спря до сградата, надникна през страничния

прозорец и видя, че Алтман е застанал над сандък за въглища в дъното на гаража, държи нещо в ръце и се взира в него.

Идеално, помисли си Уолъс и като пъхна ръка в джоба си се прокрадна до отворената врата, откъдето щеше да има безпрепятствен поглед към мишената.

Детективът беше открил нещо в портфейла на Дезмънд — една визитка — и се взираше в нея, когато чу зад себе си как някаква суха клонка изпраща. Обърна се стреснат. В рамката на вратата се очертаваше мъжки силует. Ръцете бяха вдигнати на височината на гърдите.

Заслепен от струящата светлината, Алтман изкрещя:

— Кой си?

В помещението проблесна светкавица.

Детективът залитна назад, опитвайки се да извади пистолета си.

— По дяволите! — прозвуча глас, който му се стори странно познат.

Алтман присви очи и се взря в светлината, идваща откъм вратата.

— Уолъс! Кучи сине! Какво, по дяволите, правиш тук?

Репортерът се намръщи и вдигна фотоапарата, който държеше. Изглеждаше точно толкова ядосан, колкото и Алтман.

— Опитвах се да направя актуална снимка на момент от работата ти. Но в последния момент ти се извъртя и провали всичко.

— Аз ли провалих всичко? Казах ти да не идваш. Не можеш... — Алтман се задъха от ярост.

— Първата Поправка ми дава право да съм тук — повиши още повече глас репортерът. — Свободата на печата.

— Аз пък имам право да пъхна нахалния ти задник в затвора! Това е местопрестъпление!

— И точно затова искам да направя необходимите снимки — каза репортерът нацупено. После сви вежди. — Каква е тази миризма?

Фотоапаратът се отпусна в ръцете му, а дишането му се учести. Изглежда му се гадеше.

— Това е Дезмънд — кимна Алтман към ъгъла. — Някой го е убил. В сандъка за въглища е.

— Убит? Но това означава, че не той е убиецът.

Алтман грабна радиостанцията си и кресна на Рандал:

— Имаме си посетители тук отзад.

— Какво?

— В гаража сме.

Младият полицай се появи след минута на бегом и хвърли презрителен поглед към Уолъс.

— Ти пък откъде се появих?

— Как можа да го пропуснеш? — сопна се Алтман.

— Той не е виновен — каза репортерът, като потръпна от миризмата. — Оставил колата нагоре по пътя. Какво ще кажете да излезем на чист въздух?

Все още ядосан, Алтман изпита перверзно удоволствие от притеснението на репортера.

— Би трябало да те хвърля в затвора.

Уолъс задържа дъха си и пристъпи към сандъка за въглища, като насочи фотоапарата към трупа.

— Дори не си помисляй! — изръмжа Алтман и издърпа репортера навън.

— Кой го е направил? — попита Рандал, като кимна към тялото.

Детективът не сподели, че за момент се беше усъмнил в самия Гордън Уолъс, но точно преди инцидента с фотоапарата беше открил потресаваща улика за това кой е вероятният убиец на Дезмънд и на двете жени. Той показа визитката.

— Намерих това върху тялото.

На визитката пишеше „Детектив Робърт Флечър. Полицейско управление Грийнвил“.

— Боб? — прошепна шокиран Рандал.

— И на мен ми е трудно да го повярвам — промърмори бавно Алтман, — но когато бяхме в офиса, той дори не спомена, че е чувал за Дезмънд.

— Така е.

— А освен това — продължи той, като кимна към чука — Боб си има хоби, нали помниш. Работи с метали. Този чук може и да е негов.

Рандал погледна притеснено към оръжието на убийството.

Това предателство накара сърцето на Алтман да забие бясно.

Започна да разсъждава какво трябва да се е случило. Флечър нарочно е потуил случая — тъй като самият той е убиецът — и вероятно е унищожил всяка към доказателствен материал. Самотник с поредица от кратки, но трудни връзки, обсебен от жестокостта, военната история, артефакти, преследване... Беше ги изльгал, че не е член на романа — ползвал го е като модел за убийствата на тези жени. След убийствата Дезмънд е прочел книгата, подчертал е пасажите и като добър гражданин се е свързал с отговаряния за случая полицай Флечър, който се оказва не кой да е, а самият убиец.

Сержантът го убива, изхвърля тялото му тук и унищожава компютъра на библиотеката. И, разбира се, не полага никакви усилия да проведе разследване на вандализма.

Изведнък друга мисъл стресна Алтман и той се обърна към помощника си:

— Къде беше Флечър, когато тръгна от офиса? Видя ли го в управлението?

Докато оглеждаше високата трева, детективът разкопча кобура си. Чудеше се дали сержантът не ги е проследил дотук с намерението да ги убие. Флечър беше първокласен стрелец.

— Беше в конферентната зала с Анди Картър — отговори уверено Рандал.

Не! Алтман осъзна, че не само тях ги грози опасност — авторът също беше свидетел и следователно бе потенциална жертва.

Алтман веднага се свърза с диспечера в централата и поиска да говори с Картър.

— Не е тук, сър.

— Къде е?

— Стана късно и реши да си вземе стая в хотел за тази нощ.

— В кой хотел?

— Мисля, че в „Сатън Ин“.

— Имаш ли им номера?

— Да, разбира се. Но в момента той не е там.

— Къде е?

— Отиде на вечеря. Не знам къде, но ако искате да се свържете с него, може да позвъните на Боб Флечър. Двамата тръгнаха заедно.

На двадесетина минути от града, със скорост два пъти над разрешената, Алтман се опита отново да се обади на Флечър, но

сержантът не отговаряше. Алтман не можеше да направи кой знае какво, освен да разговаря с него и да го убеди да се предаде; както и да го помоли да не убива Картър. Надяваше се да не е станало късно.

Още един опит. Без резултат.

Със свистене на гуми пресече кръстовището с шосе 202 и за малко не закачи една от цистерните за мляко, обичайни за този район.

— Това е доста вълнуващо — прошепна Рандал, като отдръпна потните си длани от таблото. Някъде далече зад тях шофьорът на камиона ядосано натискаше клаксона си.

Алтман посегна към радиостанцията, когато тя го изпревари. Чу се дрезгав глас:

— До всички екипи. Съобщение за стрелба на шосе 128, на запад от бакалията на Ралф. Повтарям. Стрелба. Всички екипи да се включат.

— Мислиш ли, че това са те?

— На три минути сме от мястото.

Алтман съобщи местонахождението си и натисна докрай педала на газта.

След кратко пътуване полицейската кола превали един хълм.

Рандал извика задъхано:

— Погледни!

Полицейската кола на Боб Флечър наполовина бе излязла от шосето. Детектив Алтман спря толкова бързо, че колата поднесе. Двамата полицаи изскочиха навън. Колата на Уольс, която ги следваше и се възползваше от полицейската сирена и светлини, спря на десетина метра зад тях. Репортерът също изскочи навън, без да обръща внимание на наредждането на детектива да стои настрани. Тичайки, Алтман усети как Рандал го сграбчва за лакътя. Младият полицай му сочеше към банкета на около десетина метра напред — в сумрака трудно различиха силуeta на Андрю Картър, лежащ по очи върху окървавената пръст.

О, по дяволите! Бяха закъснели — сержантът беше прибавил и автора към списъка на своите жертви.

Приклакайки зад колата, Алтман прошепна на Рандал:

— Тръгни по шосето. Оглеждай се за Флечър. Трябва да е някъде наблизо.

Приведен на две и оглеждайки храстите, Алтман се затича към тялото на писателя. Когато за пореден път хвърли поглед наляво, ахна

от изненада — Боб Флечър беше залегнал и държеше служебния си шерифски пистолет.

— Внимавай! — изкрешя той на Рандал и се хвърли на земята. Но докато насочваше пистолета си към Флечър, забеляза, че сержантът не помръдва.

Детективът насочи лъча от фенерчето си към мъжа. Очите на Флечър бяха студени. По гърдите му имаше кръв.

Уольс беше приклекнал над Картър и се провикна:

— Жив е.

Детективът се изправи, издърпа оръжието от безжизнените ръце на Флечър и изтича до писателя. Картър беше в безсъзнание.

— Анди, не ни напускай — извика Алтман, като притисна с ръка кървящата рана в корема на писателя. В далечината детективът можеше да види проблясващите светлини и да чуе воя на сирените, който се усилваше.

Наведе се и прошепна в ухoto на мъжа:

— Дръж се! Ще се оправиш. Ще се оправиш. Ще се оправиш...

На следващата сутрин през смях, който бързо премина в гримаса, Картър обясняваше как романът му беше спасил живота.

Куентин Алтман и жената на Картър, хубава блондинка на средна възраст, стояха край леглото му в болницата в Грийнвил. Куршумът на Флечър не беше засегнал важни органи, но беше счупил ребро, така че писателят изпитваше силни болки, въпреки богатия коктейл от опиати.

Картър им беше разказал какво се беше случило предишната вечер.

— Флечър ми вика, хайде да хапнем нещо — знаел някакво място извън града, където правели добро барбекю. Караахме по този пуст път и аз говорех за романа си и че това шосе е точно като мястото, в което героят ми Хънтър дебне първата си жертва, след като я е видял в Макдоналдс. А после Флечър каза, че си представял това място като царевична нива, а не гора.

— Но той твърдеше, че не е чел книгата — каза Алтман.

— Именно... Точно така. Усети, че е сгафил. Умълча се за минута и ми мина през ума, че нещо не е наред. Дори се канех да скоча от колата. Но после той извади пистолета, аз го сграбчих, но той все

пак ме простира. Аз протегнах крак и ударих спирачката. Излязохме от пътя и той си тресна главата в стъклото или някъде другаде. Грабнах пистолета и се измъкнах навън от колата. Бях тръгнал към храстите да се скрия, но го видях, че вади пушка от багажника. Насочи се към мен и аз го застрелях. Божичко, ако не беше книгата и онова, което той каза за нея, никога нямаше да се сетя какво се кани да направи.

Тъй като Алтман беше замесен в инцидента, разследването на престрелката беше поверено на друг детектив, който докладва, че лабораторните резултати потвърждават версията на Картър. По ръката на Флечър бяха открити следи от барут, което означаваше, че е стрелял. Беше открит и куршум с кръвта на Картър, забит в предната врата откъм седалката до шофьора. Уликите доказваха, че именно Флечър е Грийнвилския Удушващ.

Пръстови отпечатъци на сержанта бяха намерени върху чука, а след обиск в дома му бяха открити чорапи и бельо, взети от домовете на жертвите.

Убийството на Хауърд Дезмънд и опита за убийство на Анди Картър целяха да прикрият първоначалните престъпления. Но какъв е бил мотивът на сержанта да убие двете жени в Грийнвил? Може би гневът, че жена му го е изоставила, е прелял чашата? Може да е имал тайна връзка с някоя от жертвите, но нещата да не са потръгнали и той да е решил да инсценира смъртта ѝ като случаен акт на жестокост. Може би. Може би някой ден цялата истина около този случай щеше да излезе наяве.

А може би, помисли си Алтман, за разлика от криминалните романи, никога нямаше да разберат какво точно е подтикнало мъжа да прекрачи границата и да премине в мрачния свят на убийците, които сам той някога е преследвал.

Точно в този момент Уольс Гордън нахлу в болничната стая.

— Направо от печатницата — извика той и подаде на Картър последния брой на „Трибюн“.

На първа страница беше репортажът на Уольс за разрешаването на случая с Грийнвилския Удушващ.

— Задръж го — каза тържествено Уольс. — За спомен.

Жената на Картър му благодари, сгъна вестника и го остави настрана със студения маниер на човек, който не проявява сериозен интерес към сувенири от един от най-тежките моменти в живота си.

Вече на вратата, Куентин Алтман се спря и се обърна.

— О, само едно нещо, Анди. Как завършва тази твоя книга? Полицията открива ли изобщо Ловеца?

Картър се усмихна.

— Знаете ли, детектив — каза той, — ако искате наистина да разберете, ще трябва да си купите един екземпляр.

Беше два часа през ноцта, когато Андрю Картър тихо се измъкна от леглото си. Последните три часа прекара неподвижно с широко отворени очи. Време е, помисли си той, хвърли поглед към спящата си съпруга, взе бастуна си и закуцука до дрешника, където намери и навлече стари избелели джинси, гumenки и тениска на Бостънския университет — късметлийските му дрехи за писане, които не беше обличал повече от година. Докато вървеше към кабинета си, отбеляза, че все още изпитва силни болки от огнестрелната рана. Влезе и запали лампата. Седна на бюрото, включи компютъра и дълго се взира в екрана. Неочаквано започна да пише. Отначало работата му вървеше тромаво — пръстите му удряха по два клавиша едновременно или изобщо не улучваха точната буква. Но след няколко часа умението му се възвърна и скоро думите се лееха върху екрана гладко и бързо.

Когато небето се обагри в розово-сива светлина и от храстите с бодлива зеленика пред прозореца се разнесе сутрешното чуруликане, наподобяващо сигнала на мобилен телефон, беше завършил историята — трийсет и девет гъсто изписани страници. Насочи курсора към горния край на екрана, замисли се за подходящо заглавие и напечата: „Имитаторът“.

Доволен, Анди Картър се изтегна удобно в стола си и внимателно изчете творбата си от начало до край. Историята започваше с един репортер, който попада на криминален роман с подчертани пасажи, които поразително приличат на две истински убийства, извършени преди време. Репортерът носи книгата на един детектив, който стига до заключението, че човекът, отбелязал пасажите, е извършил — имитатор, подтикнат към убийство от сюжета на романа.

Преразглеждайки случая, детективът моли за съдействие автора на романа, който с голяма неохота се съгласява и предава на полицията

няколко писма от почитатели, едно от които ги отвежда до заподозрения убиец.

Но когато полицайтите проследяват заподозрения до лятната му вила, те откриват, че той също е бил убит. Всъщност не той е убиецът. Подчертал е пасажите, защото и той, също като репортера, е бил поразен от приликата между романа и действителните престъпления. А после детективът получава истински шок: върху тялото на мъжа намира улики, които доказват, че истинският убиец е сержант от местната полиция. По стечението на обстоятелствата авторът на романа е в компанията на същия този сержант и на свой ред едва не бе убит, но успява да изтръгне пистолета и да застреля ченгето при самозащита.

Случаят е приключен.

Или поне така изглежда...

Но Анди Картьър не приключи историята дотук. Той добави още един неочекван детайл. В самия край читателите научават, че сержантът е бил използван като изкупителна жертва от истинския Удушвач. Който, както се оказва, е самият автор.

След публикуването на първия му роман, авторът изпада в писателска криза, не е в състояние да напише втори роман и това буквально го подлудява. Отчаян, той си внушава, че може да стимулира таланта си като разиграва на живо сцени от романа си. Така издебва и удушава две жени точно както го е направил неговият герой.

Но тези убийства не възвръщат способността му да пише и той изпада в още по-дълбока депресия. Нещо повече — получава писмо от свой почитател, който е усетил нещо подозрително в приликите между някои пасажи в романа и действителните престъпления. Авторът няма избор: среща се с почитателя си в къщата край езерото, пребива го до смърт, скрива тялото в гаража и прикрива изчезването на мъжа като се обажда от негово име на шефа и на хазяина, че се налага непредвидено да напусне града.

Авторът вярва, че е в безопасност. Но неговото спокойствие не трае дълго. Появява се репортерът, който е открил подчертаните пасажи и разследването се подновява. От полицията се обаждат и искат да им предостави писма от негови почитатели. Авторът разбира, че единственият начин да се предпази, е да насочи полицайтите по грешна следа. Затова се съгласява да се срещне с тях, но в действителност пристига в града един ден преди уговорената среща с

детектива, влиза тайно в къщата на сержанта, подхвърля някои уличаващи го дрехи, взети от домовете на убитите жени и открадва чук и визитна картичка. След което отива до вилата на мъртвия си почитател и използва инструмента, за да смаже черепа на разложеното тяло, като скрива чука с няколко косъма от мъртвеца по него във варел за нафта. Визитката пъха в портфейла. На следващия ден се появява в полицията с писмото, което ги отвежда до вилата край езерото и, естествено, до сержанта.

Авторът, който е поканил нищо неподозирация сержант на вечеря, отнема пистолета му, принуждава го да спре колата и излиза от нея. После го застреля, поставя оръжието до ръката на мъртвия полицай и стреля отново във въздуха, за да има следи от барут по пръстите на мъжа (писателите разбират от съдебна медицина почти колкото ченгетата). Авторът вади пушка от багажника, поставя я при сержанта, после се качва в полицейската кола, където поема дълбоко дъх и се прострелва в корема — възможно най-повърхностно.

После се довлича до шосето, за да изчака някоя минаваща кола да му се притече на помощ.

Във финалната сцена авторът се връща вкъщи, за да се опита да поднови творчеството си, след като буквално се е измъкнал невредим от убийството.

Картър довърши четенето на историята. Сърцето му биеше силно от гордост и вълнение. Текстът се нуждаеше от доизглаждане, но като се има предвид, че не беше писал нито дума от година и нещо, резултатът беше великолепен.

Той отново беше писател.

Единственият проблем беше, че не можеше да публикува историята. Не можеше дори да я покаже на жена си, защото това не беше художествена фантазия — всяка дума беше истина. Самият Анди Картър беше авторът убиец.

И все пак, помисли си той, докато изтриваше текста от компютъра, публикуването нямаше абсолютно никакво значение. Важното беше, че написвайки тази история, той успя да ликвидира писателската си немощ така безмилостно и ефикасно, както беше убил Боб Флечър, Хауард Дезмънд и двете жени в Грийнвил. Дори нещо повече, той вече знаеше какво трябва да прави, за да не изпада никога повече в творческа безпътица: отсега нататък щеше да се откаже от

белетристиката и да се посвети на това, за което беше осъзнал, че е предопределен — да пише истински престъпления.

Какво перфектно решение! Никога повече нямаше да му липсват идеи. Телевизионните новини, вестниците и списанията ще му предоставят стотици случаи, измежду които да избира.

Освен това, помисли си той, докато куцукаше надолу по стълбите към кухнята, за да си приготви каничка кафе, ако се случи така, че да няма престъпление, което да грабне въображението му... е, Анди Картър вече знаеше много добре, че е напълно способен да вземе нещата в свои ръце и сам да забърка някое и друго вдъхновение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.